

Starší Wilford W. Andersen

Sedmdesátník

Skála našeho Vykupitele

Svědčím o tom, že ti, kteří dodržují Jeho přikázání, porostou ve víře a v naději. Obdrží sílu k překonání všech životních zkoušek.

Před lety jsem s rodinou navštívil Nauvoo v Illinois. První Svatí tam přišli hledat útočiště. Mnozí přišli o svůj domov i farmu, někteří přišli kvůli narůstajícímu pronásledování o své milované. Shromáždili se v Nauvoo a vybudovali tam nové a krásné město. Pronásledování však neustávalo a roku 1846 byli znovu nuceni opustit svůj domov – tentokrát uprostřed zimy. Seřadili své povozy na ulici Parley Street a čekali, až na ně přijde řada vykročit přes zamrzelé vody řeky Mississippi vstříc neznámé budoucnosti.

Když jsme na této ulici stáli a přemítali jsme o jejich zoufalé situaci, mou pozornost upoutala řada dřevěných štítů přibitých k tyčkovému plotu, na nichž byly vyryty citáty z deníků těchto sužovaných Svatých. Při čtení každého citátu jsme ke svému překvapení shledali, že jejich slova nebyla plná zoufalství a beznaděje, ale jistoty, závazku a dokonce radosti. Byli plni naděje, takové naděje, jaká sálá z tohoto citátu z deníku Sarah DeArmonové Richové z února 1846: „Vydat se na takovou cestu v zimě ... se může zdát jako vydání

se do spárů smrti, ale my jsme měli víru ... [a] cítili jsme, že se máme radovat z příchodu dne našeho vysvobození.“¹

Tito první Svatí se ocitli bez domova, ale ne bez naděje. Měli zlomené srdce, ale silného ducha. Získali důkladné a důležité ponaučení. Naučili se, že naděje, se svými doprovodnými požehnáními pokoje a radosti, není závislá na okolnostech. Zjistili, že pravým zdrojem naděje je víra – víra v Pána Ježíše Krista a v jeho nekonečné Usmíření, jediný jistý základ, na

němž můžeme postavit svůj život.

V současnosti tuto důležitou zásadu ztělesňuje jiná skupina pionýrů. V úterý 12. ledna zasáhlo Haiti velmi silné zemětřesení. Toto zemětřesení obrátilo hlavní město Port-au-Prince v trosky. Jeho následky byly devastující – odhadem milion lidí zůstalo bez domova a bylo hlášeno přes 200 000 mrtvých.

Zatímco svět sledoval nevídaný rozsah mezinárodní pomoci, v Port-au-Prince se rozjela další pozoruhodná a inspirující záchranná akce – byla vedena výborem složeným z místních haitských vedoucích Církve zorganizovaných po vzoru kněžství a působících pod vedením inspirace. Mezi členy výboru byli, mimo jiné, presidenti obou kůlů a presidentky Pomocného sdružení obou kůlů v Port-au-Prince a president misie, který ve věku 30 let předsedá v haitské misii Port-au-Prince 74 misionářům na plný úvazek. Všichni tito misionáři jsou z Haiti a jako zázrakem nebyl během ničivého zemětřesení ani jeden z nich zraněn.

Do rukou těchto inspirovaných místních vedoucích byly vloženy církevní prostředky, které zahrnovaly i štědré příspěvky mnohých z vás. Za tyto příspěvky jsou lidé na Haiti neskolně vděční. Pod vedením výboru začaly téměř okamžitě přijíždět vozy z Dominikánské republiky naložené zásobami. Jen pár dnů po zemětřesení dorazily letouny plné potravin, zařízení na čištění vody, stanů, příkrývek a lékařských potřeb, a také tým lékařů.

Devět kaplí v Port-au-Prince a okolí bylo téměř nedotčených – další pozoruhodný zázrak. V týdnech po zemětřesení se kaple staly útočištěm pro více než 5000 Haitanů a základnami pro distribuci potravin, vody a lékařské pomoci. Byly zajištěny základní

potřeby a chaos se začal měnit v řád.

Přestože věrní Svatí na Haiti velmi strádají, jsou naplněni nadějí do budoucna. Tak jako první pionýři z roku 1846, i tito lidé mají zlomené srdce, ale silného ducha. I oni nás učí tomu, že naděje, štěstí a radost nejsou dílem okolností, ale víry v Pána.

Prorok Mormon, kterému obtížné okolnosti také nebyly cizí, této nauce porozuměl a jasně jí učil:

„A opět, milovaní bratři moji, chtěl bych k vám promluvit o naději. ...

Vizte, pravím vám, že budete mít naději skrze usmíření Krista ... a to pro svou víru v něho, podle příslibu.

Pročež, má-li člověk víru, musí nezbytně mít naději; neboť bez víry nemůže být žádná naděje.“²

Naděje pramení z víry v Ježíše Krista. On již přemohl svět a slíbil, že nám setře slzy, pokud se k Němu obrátíme, uvěříme a budeme Ho následovat.³

Ti, kteří právě nyní pocítují zoufalství a beznaděj, možná přemýšlejí o tom, jak by mohli získat zpět naději. Pokud mezi ně patříte, mějte na paměti, že naděje je důsledkem víry. Když chceme posilovat naději, musíme posilovat víru.

Víra ve Spasitele vyžaduje víc než pouhé uvěření. Apoštol Jakub učil, že i ďáblové věří a třesou se.⁴ Ale pravá víra vyžaduje skutky. Rozdíl mezi ďábly a věrnými členy této Církve nespočívá v uvěření, ale ve skutcích. Víra roste dodržováním přikázání. Na dodržování přikázání musíme pracovat. V Průvodci k písmům se dočteme, že „zázraky nevytvářejí víru, ale silná víra se rozvíjí skrze poslušnost evangelia Ježíše Krista. Jinými slovy, víra přichází skrze spravedlivost.“⁵

Když usilujeme o dodržování přikázání Božích, činíme pokání ze svých

hříchů a slibujeme, že budeme ze všech sil následovat Spasitele, začíná v nás sílit jistota, že skrze Usmíření bude vše tak, jak má být. Tyto pocity potvrzuje Duch Svatý, který nás vede k opuštění toho, co naše pionýrské matky a otcové nazývali „světskými starostmi“. I když máme zkoušky, naplňuje nás pocit blahobytu, a my si s nimi toužíme zazpívat, že vskutku „přišel Boží čas“⁶.

Nerad bych zlehčoval opravdovost klinické deprese. Některým lidem přinesou osvobození od depresí a úzkosti konzultace s kvalifikovanými odborníky. Ale pro většinu z nás se smutek a strach začnou rozplývat a budou nahrazeny štěstím a pokojem, když budeme vkládat důvěru v Autora plánu štěstí a když budeme rozvíjet víru v Knížete pokoje.

Nedávno můj dobrý přítel zemřel

na rakovinu. On a jeho rodina jsou lidmi velké víry. Bylo inspirující sledovat, jak je jejich víra přenesla přes toto velmi těžké období. Byli naplněni vnitřním pokojem, který je podporoval a posiloval. S jejich svolením bych vám rád přečetl úryvek z dopisu, který napsala jedna členka rodiny jen několik dnů předtím, než otec zemřel:

„Posledních pár dnů bylo obzvláště obtížných. ... Včera večer, když jsme se shromáždili kolem tatínkovy postele, jsme silně pocítovali ducha Páně, a byl nám skutečným utěшитelem. Pocítujeme pokoj. ... Bylo to to nejtěžší, co jsme kdy zažili, ale čerpáme pokoj ze znalosti, že ... nám náš Otec v nebi slíbil, že budeme znovu žít spolu jako rodina. Když lékař v nemocnici tatínkovi řekl, že už se nedá nic dělat, tatínek na nás všechny pohlédl s dokonalou vírou a směle se zeptal:

„Má někdo v této místnosti pochybnosti ohledně plánu spasení? To my nemáme, a jsme vděční za otce a matku, kteří nás učili tomuto plánu dokonale důvěřovat.“

Mluvím ke všem, kteří trpí a truchlí, ke všem, kteří čelí nebo budou čelit zkouškám a výzvám v tomto životě. Mé poselství je pro všechny, kteří jsou ustaraní, vystrašení nebo ztratili odvahy. Mé poselství je pouhou ozvěnou, připomenutím stále rady útěchy, kterou milující Otec poskytuje svým dětem od počátku světa.

„Pamatujte, pamatujte, že na skále Vykupitele našeho, jenž jest Kristus, Syn Boží, musíte postavit základ svůj; aby, až ďábel vyše mocné větry své, ano, šípy své ve vichřici, ano, až vás bude tlouci všechno krupobití jeho a mocná bouře jeho, to nemělo nad vámi žádná moci k tomu, aby vás to stáhlo do propasti bídy a nekonečné bědy pro onu skálu, na níž jste postaveni, která je jistým základem, základem, stavějí-li lidé na něm, nemohou padnouti.“⁷

Svědčím o Něm, že přemohl svět, že na nás nikdy nezapomene, a ani nás neopustí, neboť nás má vyryté do dlaní rukou svých.⁸ Svědčím o tom, že ti, kteří dodržují Jeho přikázání, porostou ve víře a v naději. Obdrží sílu k překonání všech životních zkoušek. Naplní je pokoj, který „převyšuje všeliký rozum“.⁹ Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Sarah DeArmon Rich, in Carol Cornwall Madsen, *Journey to Zion: Voices from the Mormon Trail* (1997), 173–74; spelling modernized.
2. Moroni 7:40–42.
3. Viz Zjevení 7:14–17.
4. Viz Jakub 2:19.
5. Průvodce k písmům, „Věřiti, víra“.
6. „Pojď, Svatý, pojď“, ZNPPD 1, str. 4.
7. Helaman 5:12.
8. Viz 1. Nefi 21:16.
9. Viz Filipenským 4:7.

Starší M. Russell Ballard

Kvorum Dvanácti apoštolů

Matky a dcery

V těchto posledních dnech je zásadní, dokonce rozhodující, aby si rodiče a děti vzájemně naslouchali a jeden od druhého se učili.

Bratři a sestry, před šesti měsíci jsem na kněžském zasedání generální konference hovořil k otcům a synům. Jak si asi dovedete představit, mých 5 dcer, 24 vnuček a stále rostoucí počet pravnuček si žádá vyrovnání. A tak budu dnes hovořit zejména k matkám a dcerám v Církvi.

Moje drahá manželka Barbara má na naše dcery a vnučky vliv věčného významu – a stejný vliv mají na oplátku i ony na ni. K zásadním úlohám matek a dcer patří to, že si vzájemně pomáhají prozkoumávat své neomezené možnosti navzdory podkopávajícím vlivům světa, v němž je ženství a mateřství znehodnocováno a přetvářeno.

Když před téměř jedním stoletím mluvil prezident Joseph F. Smith k ženám v Církvi, řekl: „Vy nemáte být vedeny ženami světa; vy máte vést ... ženy světa ve všem, co je chvályhodné, ve všem, co je božské, ve všem, co povznáší a očisťuje děti lidské.“ (*Učení prezidentů Církve: Joseph F. Smith* [2003], 184.)

Sestry, my, vaši bratři, nemůžeme dělat to, k čemu jste byly ještě před založením světa božsky určeny právě vy. Můžeme se o to pokusit, ale těžko můžeme doufat, že napodobíme vaše

jedinečné dary. Na tomto světě není nic tak osobního, tak blahodárného nebo tak život měnícího, jako je vliv spravedlivé ženy.

Je mi jasné, že některé z vás, mladé ženy, nemáte maminku, se kterou byste si o takových věcech mohly povídat. A mnohé z vás, sestry, nemáte v současné době dceru. Ale protože *všechny* ženy mají ve své božské podstatě jak vrozený talent, tak vrozené správcovství matky, týká se většina toho, co budu říkat, stejnou měrou babiček, tet, sester, nevlastních matek, tchyní, vedoucích i dalších rádkyň, které občas suplují v onom důležitém vztahu mezi matkou a dcerou.

Mladé ženy, vaše maminka vás má moc ráda. Vidí ve vás naději budoucích generací. Všechno, čeho dosáhnete, každý problém, který překonáte, jim přináší čistou radost. A podobně i *vaše* starosti a trápení jsou i *jejich* starostmi a trápeními.

Dnes bych rád dal vám, mladým ženám, několik rad, jak můžete v plné míře využívat svého vztahu s maminkou. A pak se chci i s matkami podělit o několik myšlenek týkajících se toho, jak mohou v co největší míře uplatňovat vliv, jež mají na dcery i na další členy rodiny.